

Familierechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 22 februari 2018

16/2734/B

Huwelijk – schijnhuwelijk – erkenning – artikel 27 WIPR – artikel 24 WIPR – openbare orde – artikel 146bis oud BW – kind – authentieke buitenlandse documenten

Mariage – mariage simulé – reconnaissance – article 27 CODIP – article 24 CODIP – ordre public – article 146bis C.civ. – enfant – documents authentiques étrangers

Gezien voorgaand verzoekschrift op 24 augustus 2016 aangeboden door Meester A. De Pourcq, advocaat, kantoorhoudende te 2060 Antwerpen, Nachtegaalstraat 47, voor en namens:

B. C.

geboren op [...] te [...] in Marokko en wonende te [...] (Antwerpen), [...],

C. G.

geboren op [...] te [...] en wonende te [...] (Antwerpen), [...].

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het inleidend verzoekschrift namens C. B. en G. C.,
- neergelegd ter griffie op 24 augustus 2016;
- de stukken neergelegd namens verzoekende partijen,
- het schriftelijke advies dd. 23 mei 2017 van de heer Erik De Bock, substituut-procureur des Konings en de stukken neergelegd door het openbaar ministerie.

Op de zitting van 25 januari 2018 werden partijen bij monde van hun raadsman en de tolk Atia Mohamed, die de eed heeft afgelegd en E. De Bruyn, parketjuriste in raadkamer gehoord.

De wet op het taalgebruik in gerechtszaken werd nageleefd.

2. Verzoek

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers te Taza (Marokko) op 17 september 2013.

De ambtenaar van burgerlijke stand van Antwerpen, district Deurne heeft op 2 mei 2016 geweigerd om het huwelijkte erkennen.

Verzoekers hebben bij toepassing van artikelen 23 WIPR beroep ingesteld tegen deze beslissing.

3. Beoordeling

3.1 *Met betrekking tot de ontvankelijkheid*

De vordering is regelmatig ingesteld en ontvankelijk.

3.2 *Met betrekking tot de voor te leggen stukken*

Overeenkomstig artikel 24 juncto artikel 27 WIPR moet de partij die een beroep doet op de erkenning van een buitenlandse authentieke akte, of de uitvoerbaarverklaring ervan vordert, een uitgifte van deze authentieke akte voorleggen, die volgens het recht waar zij is geweest, voldoet aan de voorwaarden nodig voor de echtheid ervan.

Artikel 30 §1 WIPR bepaalt dat een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België te worden voorgelegd.

De vereiste stukken werden door eisende partijen neergelegd.

3.3 *Ten gronde*

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 {(e openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut – geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijkstoestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (B.S. 1 juli 1999) een artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap,

maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21 WIPR.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat evenwel op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Uit een geheel van omstandigheden moet ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid als plechtige overeenkomst van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting.

Het behoort aan de weigerende instantie om haar argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

De vraag is derhalve of voldoende is aangetoond dat de intentie van minstens één van de verzoekers kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

De rechtbank is van oordeel dat de voorliggende gegevens niet voldoende aantonen dat de intentie van één van verzoekers kennelijk niet gericht zou zijn op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap.

Zij hebben elkaar leren kennen omdat verzoekster een buurmeisje was van de familie van verzoeker, ze hebben elkaar ontmoet, nadien telefonisch contact onderhouden en zijn nadien gehuwd. Het mag dan wel enige argwaan wekken dat verzoekende partijen elkaar voor het huwelijk bijzonder weinig gezien hebben, doch dit is niet ongebruikelijk in de Marokkaanse cultuur en intussen zijn ze na meer dan 4 jaar toch nog altijd samen als koppel, zo blijkt uit de stukken.

De verklaringen die partijen afleggen komen grotendeels overeen. Verzoeker heeft zich tijdens het eerste interview kennelijk gewoon van jaar vergist bij de situering van de eerste kennismaking, hij situeert immers ook het huwelijk een jaar later.

Ook de verklaringen die verzoeker aflegde omtrent het beroep van verzoekster zijn naar het oordeel van de rechtbank niet tegenstrijdig. Zij werkt als helper-bouw bij een bedrijf genaamd [...] bvba. Het gegeven dat verzoeker haar job omschrijft als dakwerker is dan ook niet verwonderlijk ermee rekening houdende dat zijn verklaring ook nog eens vertaald werd.

Het is duidelijk dat verzoekers het op het moment van het interview nog niet eens waren over de voornaam van hun dochter. Verzoekster ging ervan uit dat dit Y. zou zijn, maar de dochter werd uiteindelijk I. genoemd. Hieruit kan bezwaarlijk worden afgeleid dat verzoekers geen oprecht huwelijk zouden hebben.

Hiertegenover staat dat uit de stukken blijkt dat C. B. wel degelijk op 24 juli 2014 in Italië is toegekomen en dat verzoekende partijen daar samen woonden, dat zij in maart 2015 samen van Milaan naar Brussel gevlogen zijn en dat er een plechtigheid of feestje gehouden werd in een bruidsjurk in Italië. Hierbij komt dat de samenwoning positief was en dat partijen intussen 2 kinderen hebben.

Rekening houdend met het geheel van de dossiergegevens, waaronder de door verzoekers voorgelegde stukken zoals hierboven aangehaald, staat niet met voldoende zekerheid vast dat verzoekers ten tijde van de huwelijksluiting louter verblijfsrechtelijke voordelen beoogden te bekomen voor verzoekster en geen duurzame levensgemeenschap voor ogen hadden.

Bijgevolg acht de rechtbank het verzoek tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte gegrond.

4. Beslissing

De rechtbank stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd en verwerpt verdere en strijdige middelen.

Het verzoek wordt ontvankelijk en gegrond in de volgende mate:

De rechtbank zegt voor recht dat elke Belgische overheid het huwelijk van verzoekers, afgesloten te Taza (Marokko) op 17 september 2013, dient te erkennen, inzonderheid de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Deurne.

Het meer of anders gevorderde wordt afgewezen.

De kosten worden ten laste van verzoekers gelegd.

Dit vonnis werd uitgesproken op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien in openbare zitting van de Kamer AF1, die samengesteld was uit:

A. Wynants, rechter

C. Cox, griffier

H. De Vrij, substituut-procureur des Konings